

Kvindevalgretten set i Belysning af det sidst afholdte Folketingsvalg.

Dersom Kvindevalgretten skal betyde andet end det, der ligger i selve Ordet: Kvinders Ret til at afgive deres Stemme, men ogsaa skulde omfatte Kvinders Ret til at blive repræsenteret af Kvinder i vor Rigsdag, saa kan det ikke nægtes, at denne Ret efter det sidst afholdte Folketingsvalg at dømme i betænkelig Grad nærmer sig Illusionens Verden; hvilket med umiskendelig Tydelighed fremgaar af en Sammenligning mellem Kandidatopstillingerne i 1918 og 1920. I 1918 var der nemlig opstillet 402 Kandidater, af hvilke de 41 var Kvinder, hvorimod kun 18 af de af samtlige Partier i April 1920 opstillede 438 Kandidater var Kvinder.

Og naar man nu søger at komme til Bunds i Grundene hertil, saa kan det ikke skjules, at de findes baade hos Mænd og Kvinder. Kvinderne opgiver maaske lidt for hurtigt, naar de har løbet Panden imod den Mur, som dannes af Mænds Uvilje — eller Utilbøjelighed til at gaa med til at opstille kvindelige Kandidater; — kan hænde, det heller ikke altid er saa let at formaa Kvinder til at lade sig opstille.

Efter den nye Valglov med Forholdstalsvalg i Amtskredse og med Forøgelsen af Landsmandaterne og navnlig med Opstilling af Kandidater i alle Kredse indenfor Amterne, havde man ment, at der vilde blive bedre Chancer for Kvinderne.

Naar dette alligevel ikke blev Tilfældet, kan man kun ud fra et kvindesagligt Synspunkt beklage det, skønt det vel ikke kan betragtes som ubilligt, om man hist og her havde faaet Kvinder opstillet omend ogsaa i de fleste Tilfælde kun som Stemmesamlere for Partierne, saa dog med Udsigt til i paakommende Tilfælde at kunne komme ind paa Rigsdagen som Stedfortrædere.

Naar man lige undtager de københavnske Storkredse, saa er der Landet over som Helhed betragtet kun opstillet ganske faa Kvinder.

Men naar det gaar som det gik i Aarhus Amt i Skjoldelevkredsen, hvor Karen Ankersted, til Trods for at hun af sit Parti var opstillet som Nr. 1, alligevel kun opnaaede et forholdsvis

ringe Stemmetal og ikke blev valgt, saa falder der herved en Skygge paa Kvinderne.

Først og fremmest bør Kvinder naturligtvis arbejde paa at faa Kvinder opstillet, og er der indenfor et Parti i en Amtskreds opstillet en Kvinde, saa bør Kvinder indenfor dette Parti slaa Kredse om hende og gøre, hvad der staar i deres Magt for at hun kan opnaa saa mange Stemmer som muligt; de maa som efter en Snor — alle som én — stemme paa hende.

Selv om hun maaske i Valgkampagnen ikke kan holde Maal med de øvrige af Partiet opstillede — mandlige — Kandidater, hvad Slagfærdighed angaar, saa maa Kvinder alligevel aldrig glemme, at det er Kvindeligheden, de ønsker repræsenteret paa Ting, og de maa aldrig tabe det Maal af Syne at faa Kvinder, som forstaar, og som kan tale Kvinders Sag derinde. Lad Mænd være saa dygtige, de være vil, Kvinders Tarv og Kvinders Forhold i det Hele forstaar de ikke til Bunds og kan de paa langt nær ikke være Talsmænd for som den, der fra Barnsben har været Kvinders Kaar undergivet.

Derfor kan det ikke noksom lægges Kvinder paa Sinde at arbejde for at faa kvindelige Kandidater opstillet og valgt.

Dersom der fremdeles ikke bliver taget Hensyn til Kvinders Ønsker i den Retning, saa vil de tidligere eller senere derved blive drevet til Dannelsen af et Kvindeparti. Og mon vi egentlig ikke snart har Partier nok?

Det var vel heller ikke Meningen, at de 26 nye Mandater, som Folketinget er blevet forøget med af Hensyn til den store kvindelige Vælgerhær, saa godt som udelukkende skulde besættes med Mænd.

Dersom det er vor politiske Indsigt iøvrigt, man tvivler om, mon det saa ikke var bedre, om vi fik en Indskrænkning i Valgretten, gaaende ud paa, at kun den, der har gennemgaaet et politisk Kursus med en afsluttende Prøve, har Ret til at gøre Brug af den? Det kunde være, at det paa flere Maader vilde være heldigt.

Caroline Bie.

Vi skal i det følgende Blad komme tilbage til de Synspunkter her er fremsatte.

Red.

Ægteskabsloven i Landstinget.

—o—

K. K. Steincke, Ordføreren for Socialdemokratiet, indledede med Tak „til de gode Mænd og Medlemmer af den skandinaviske Familieretskommission, hvis to store Betænkninger, henholdsvis om Ægteskabets Indgaaelse og Opløsning og om Ægteskabets Retsvirkninger, har dannet det værdifulde Grundlag for det her foreliggende, vel gennearbejdede Regeringsforslag. Disse ti Betænkninger bugner af Viden, lyser af Indsigt og strømmer over af en Retfærdighedsfølelse, der næsten undertiden tangerer Formalisme og Naivitet.“

Hr. Steincke beklager, at en nødvendig Begrænsning af Stoffet hindrer ham i Imødegaaelse og Kommentarer til „den Heksedans, der fra forskellig Side har været opført i Pressen, og ogsaa udenfor Pressen, i Anledning af dette Lovforslags Fremkomst, en Diskussion, der i hele sin Ensidighed og Fanatisme næsten staar Maal med Forhandlingsformen indenfor de mindre lykkelige Ægteskaber, og som tilmed ikke har saa overvældende stor Betydning for de rent praktiske Overvejelser, som vi her skal beskæftige os med. Thi det drejer sig jo for Lovgivningsmagten ikke om at udveksle Dybsindigheder af filosofisk eller æstetisk Karakter, men om en ren praktisk Ordning af de ydre Samlivsforhold for Ægtefællerne, om den retlige Ramme, indenfor hvilken det ægteskabelige Liv med alle dets Glæder og Sorger, Tvivl og Kampe skal udfolde sig. Man begaar ved dette, som i saa mange andre Retsforhold, den Fejl at tro, at det er Loven, der skaber Menneskene, in casu Ægtefællerne, medens Forholdet dog næsten altid vil være det, at Loven er uden væsentlig Betydning for selve Livet, og at det vil være komplet uden Betydning for alle gode og lykkelige Ægteskaber, hvorledes dette Ægteskab formuleres.“

Personligt udtalte Hr. Steincke sig som „Tilhænger af Ægteskabet som Samfundsorden og absolut Modstander af den Facon paa hvilken man behandler Ægteskabet i Dele af Litteraturen og Pressen, i Operetter og Revuer“, men hævdede, „at en nøgtern Kritik af de foreliggende Lovforslag paa ingen Maade kan føre til det Resultat, at Forslaget, saaledes som det er blevet paastaet, skulde indeholde en Be-